

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6686** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на Д. С. И. срещу решение № 431/29.04.2021 г. на заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, постановено по преписка № 168/2011 г., в частта, в която установява по отношение на Л. К. С. от [населено място], че ответната страна Д. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. е осъществила дискриминация под формата на „преследване“ смисъла на с § I, г.3 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр; установява по отношение на Л. К. С. от [населено място], че ответната страна Д. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. е осъществила дискриминация по смисъла на §1, т. 1 от ЗЗДискр. „ тормоз“ във връзка чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично положение“ чрез разпространение на снимка на Л. К. С. с цел разпознаване и недопускането ѝ до Български институт по метрология в периода юли - август 2011г.; налага на основание чл.78. ал.1 от ЗЗДискр. на Д. С. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. глоба в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева за това, че е осъществила дискриминация по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично положение“ и дискриминация под формата на преследване по смисъла на § 1, т.3 от ДР на ЗЗДискр.

В жалбата се твърди на първо място, че е нарушена разпоредбата на чл. 52, ал. 1 от

ЗЗДискр. доколкото твърдяното нарушение е било извършено през 2011г. Твърди се още, че оспореното решение е неправилно и необосновано, тъй като в същото не са посочени доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че жалбоподателката И. е извършила действия или разпоредила такива, свързани с недопускането на Л. С. в сградата на Българския институт по мертология /БИМ/. Сочи още, че служебното правоотношение със С. е били прекратено поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като заповедта за прекратяване /заповед № 8/26.04.2011г./ е била съдебно потвърдена. Моли за отмяна на решението на КЗД.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, чрез юрк. Г., ангажира становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна Л. К. С. моли за потвърждаване на решението на КЗД.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, прие за установено следното:

Л. К. С. е изпълнявала длъжността началник отдел в ГД „Мерки и измервателни уреди“ в БИМ, като със заповед № 8/26.04.2011г. е било прекратено служебното и правоотношение, считано от 04.05.2011г. поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст – осн по чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Производството по административна преписка № 168/2011 г. на КЗД е образувано с разпореждане № 369/08.06.2011 г. на председателя на КЗД по подадена жалба на Л. К. С. вх. № 44-00-1984/30.05.2011 г. срещу Български институт по метрология, за нарушение на права по глава Втора, раздел I „Защита при упражняване правото на труд“, чл. 21 от ЗЗДискр. Комисията се е произнесла с решение № 90/10.04.2013 г. на втори постоянен специализиран заседателен състав към КЗД, с което се установява, че Д. С. И., и.д. председател на БИМ, не е осъществила нарушение на разпоредбата на чл. 21 от ЗЗДискр. и не е извършила по – неблагоприятно третиране по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр при прекратяване на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. с лицето Л. К. С., както и не е извършила преследване спрямо същата след подаване на жалба с вх. № 44-00-1984/30.05.2011 г. по описа на КЗД по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр.

Решение № 90/10.04.2013 г. е било оспорено по съдебен ред, като с решение № 98/07.01.2014 г. по адм. д. № 4810/2013 г. АССГ е отхвърлил оспорването. Първостепенното съдебно решение е отменено с решение № 91/05.01.2015 г. по адм. д. № 3287/2014 г. на ВАС, като делото е върнато като административна преписка за ново произнасяне съобразно дадени задължителни указания.

С решение № 321/19.09.2017 г. втори постоянен специализиран заседателен състав е възобновил производството по пр. № 168/2011 г., образувано по жалба вх. № 44-00-1984/30.05.2011 г. и допълненията към нея, по описа на КЗД. Постановено е ново решение № 3/12.01.2018 г на състав към КЗД, което е обявено за нищожно с решение № 7458/10.12.2018 г. по адм. д. № 1551/2018 г. на АССГ, като делото е върнато като преписка а Комисията за защита от дискриминация след определяне на компетентен състав, съобразно дискриминационните признаци.

Производството по преписка № 168/2011 г. е възобновено с разпореждане № 507/20.05.2019 г. на председателя на КЗД въз основа на доклад с вх. №

12-11-1775/14.05.2019 г. и приложените към него материали. С разпореждането е указана доказателствената тежест на подателя и на ответната страна, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

В заявлението си до КЗД с вх.№44-00- 2640/19.08.2019 г. и в проведеното на 07.10.2020 г. открито заседание Л. С. уточнява единствено нарушение на изискванията на чл. 21 от ЗЗДискр. от страна на председателя на Български институт по метрология, касаещи задължението на работодателя да прилага еднакви критерии при осъществяване на правото на органа по назначаване за едностранно прекратяване на служебното правоотношение по чл.106, а. 1, т. 5 от Закона за държавния служител, без оглед на признаците по чл. 4 от ЗЗДискр., за осъществена пряка дискриминация и непряка дискриминация, произтичаща от привидно неутрална разпорежба, касаеща пропускателния режим в сградата на Български институт по метрология и по конкретно писмено разпореждане на председателя на БИМ (включващо разпространение на снимка за разпознаване) да не бъде допускана в сградата на БИМ от портиерът и служителите от охраната.

Твърденията на С. по отношение на настоящата жалбоподателка И. са били, че е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. и „преследване“ по смисъла на §1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. изразяваща се в отказан на 12.07.2011 г. достъп до работното ѝ място, невръчване на заповед за прекратяване на служебното ѝ правоотношение и умишлено задържане на служебната ѝ книжа при среща с ръководството на Института, който действия ѝ попречили да подаде своевременно документи за пенсионирането си, заплахата от главния секретар на БИМ в процесния период, че ще бъде изхвърлена от сградата с полиция, в случай че не напусне, разпространяване на снимката ѝ с цел разпознаване от охраната на БИМ, за да не бъде допускана в сградата.

Ответната страна и настояща жалбоподателка Д. И. - изпълняваща до 05.02.2014 г. длъжността „председател“ на Български институт по метрология [населено място] и орган по назначаване оспорва подадената жалба като отбелязва, че служебното правоотношение на Л. С. е прекратено със заповед № 8 от 26.04.2011 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 на Закона за държавния служител. Към датата на издаване на заповедта Л. С. е притежавала необходимия осигурителен стаж и навършена възраст. Издадената заповед е обжалвана пред Административен съд - [населено място] и пред Върховен административен съд, като е установено, че действията на председателя на БИМ при и по повод на прекратяване на правоотношението на Л. С. са законосъобразни.

КЗД приела за установено относно оплакването за разпространение на снимка на жалбоподателката сред служителите на длъжност „Сътрудник, охрана“, с цел разпознаването ѝ и недопускането до сградата, от разпитаните по преписката свидетели се установи, че достъпът на външни лица до сградата на БИМ се разрешава след издаване на временен пропуск от служителите по образец, съгласно Заповед № А 337/30.12.2008 г. Изложените от ответната страна Д. И. съображения, че по отношение на жалбоподателката са приложени правилата за достъп до сградата на лица попадащи в категорията „външни лица“ съгласно Заповед № А - 337/30.12.2008 г. КЗД счела за неоснователни и необосновани, доколкото не се установявало от събраните доказателства, че разпространяването на снимка на лица с цел разпознаване от охраната и недопускането им до сградата е обичайното отношение към всички

служители с прекратено служебно/трудово правоотношение и че същото недопускане не е осъществено с оглед личността на жалбоподателката. Съставът на КЗД отбелязал, че съгласно §1, т. 1 от ЗЗДискр. тормоз е всяко нежелано поведение на основата на признаците на чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр. изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Тормозът е налице, когато поведението на едно лице чрез действие или бездействие е нежелано за лицето, към което е насочено. Нежелано поведение е това, което създава отрицателни чувства, емоции и преживявания за лицето, към което е насочено, и което поведение има за цел създаване на обидна, унижителна или застрашителна среда на работното място. За да се приеме, че от страна на ответната страна е осъществена дискриминация е необходимо да се установи, че жалбоподателката е третирана по - неблагоприятно на основание някой от признаците, посочени в разпоредбата на чл.4, ал. 1 от ЗЗДискр., отколкото е третирана, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Относно признакът „лично положение“ се отбелязва, че като признак сам по себе си предполага наличие на конкретен, обективен различен, определящ, значим и индивидуализиращ лицето белег, именно въз основа на който, лицето е поставено в по-неблагоприятно, неравностойно положение в сравнение с друго лице, което се намира в сходно положение, но не притежава този белег.

Прието е, че от събраните по преписката доказателства се доказва по безспорен начин, че спрямо жалбоподателката Л. С. е осъществена дискриминация под формата на тормоз, изразяваща се във враждебно отношение чрез разпространение на снимка с цел разпознаването ѝ и недопускане до сградата, което и създадо обидна и застрашителна среда и представлява нарушение по смисъла на §1. т. 1 от ЗЗДискр. Прието е, че по отношение оплакването на за „преследване“ на Л. С., същото се изразявало в това, че не е била допусната в периода (юли - август 2011 г.) от охраната в БИМ. Посочено е, че преследването по смисъла на с §1, т. 3, б „а“ от Закона за защита от дискриминация, е по - неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация е проявена форма на дискриминация съгласно чл.5 от ЗЗДискр. забранена от закона. За да е налице тази форма на дискриминация, е необходимо да се установи има ли по-неблагоприятно третиране, осъществено ли е действие за защита от дискриминация и налице ли е обусловеност между тях. Според § 1, т. 4, от ДР на ЗЗДискр. „действия за защита от дискриминация“ са подаване на жалба или сигнал, предявяване на иск или свидетелстване в производство за защита от дискриминация. По преписката се установявало, че жалбоподателката е иницирала производство за защита от дискриминация с жалба №44-00-1984/30.05.2011 г., за образуването на което ответната страна Д. И. е информирана с писмо изх. № 16-00-18/05.07.2011 г. Съобразно изискването на чл. 9 от ЗЗДискр. на ответната страна пада тежестта на доказване, че не е нарушено правото на равно третиране. От събраните доказателства по преписката ответната страна Д. И. не ангажирала убедителни доказателства за основателността на недопускането на жалбоподателката в сградата и разпространение на снимка сред охраната. След анализ на доказателствата КЗД настоящият състав счел, че е обоснован извода за осъществено „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. и действията попадат в обхвата на приложното поле на чл. 5 на ЗЗДискр., хипотеза 4 от разпоредбата, съгласно която разпоредба „преследването“ се смята за дискриминация след като

жалбоподателката е била предприела действия за защита от дискриминация с подаване на жалба в КЗД. Посочено е, че законодателят е приравнил преследването на акт на дискриминация с оглед постигане целите по чл. 3 от ЗЗДискр. и гарантиране на ефективното упражняване на правото на жалба или сигнал, без значение дали жалбата или сигнала е основателен, за да не се разубеждават лицата, почувствали се жертва на дискриминация да потърсят защита срещу акта на дискриминация, както и да предотврати евентуални форми и подходи на реваншизъм към лицата, които вече са потърсили защита от дискриминация.

По отношение на наложената санкция е прието, че органът по назначаването, в случая Д. И., е допуснал да бъде извършена дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т.1 от ЗЗДискр. във връзка чл. 5 от същия закон и „преследване“ по смисъла на §1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. с разпространението на снимка на жалбоподателката, с което е нарушено достойнството ѝ и е създадена враждебна, обидна и застрашителна среда спрямо нея по признак „лично положение“. Нарушаването на разпоредбата на чл.4. ал.1 от ЗЗДискр., което е проявено чрез дискриминация по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с §1, т.1 от ЗЗДискр., представлява административно нарушение по чл. 78, ал. 1 от ЗЗДискр, извършено от Д. С. И., изпълняваща длъжността председател на БИМ. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ЗЗДискр. за извършване на дискриминация е предвидено наказание глоба в размер от 250 лева до 2000 лева и предвид факта, че нарушението е извършено за първи път, то настоящият съставът намерил за необходимо за постигане целите на административното наказание по чл. 12 от ЗАНН и съобразно разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН е определил наказание за нарушителя в размер на законно установения минимум от 250 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Същата е депозирана от лице с правен интерес, чиито права са засегнати неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, доколкото съобщението за решението на КЗД е получено на 03.06.2021г., а жалбата е депозирана на 15.06.2021 г., в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебно обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените ѝ правомощия, съгласно чл. 47 от ЗЗДискр., в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр. и решение № 7458/10.12.2019г. по адм. д. № 1551/2018 г. на АССГ, решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане № 507/20.05.2019 г. на председателя на КЗД.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

Комисията е изпълнила регламентираната в закона процедура, като е осигурила упражняването на правото на защита на страните. Органът е спазил формулираното в чл. 9 ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, а именно страната която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи

убедителен извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. Изискани са становища и обяснения по изложените оплаквания от ответниците, в производството по реда на чл. 55 – чл. 59 ЗЗДискр, дадена им е възможност да представят доказателства. В съответствие с чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр докладчикът е изготвил заключение.

По приложението на материалният закон съдът съобрази следното:

ЗЗДискр цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 от закона или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство е необходимо да е установено различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по цитирания чл. 4 от закона. По определението на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр, непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. Привидно неутрална разпоредба е тази, която на пръв прочит се отнася по един и същи начин към всички лица без оглед на защитени признаци. Приложена на практика обаче тази привидно неутрална разпоредба има несъразмерно по-лош ефект върху дадена група, определена по защитен признак, в сравнение с други. По същество, в оспореното решение на КЗД е прието, че Д. С. И., в качеството на и.д. председател на БИМ с писмено разпореждане, включващо снимка за разпознаване, е указала на портиера и служителите от охраната да не допускат Л. С. до сградата на БИМ (л. 2145, том VII). Последното е квалифицирано като „преследване“ по см. на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. и „тормоз“ по см. на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“.

Разпоредбата на § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. посочва легална дефиниция на понятието „преследване“, което съгласно б. а/ е по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация, б. б/ по-неблагоприятно третиране на лице, когато свързано с него лице е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действия за защита от дискриминация и б. в/ по-неблагоприятно третиране на лице, отказало да дискриминира.

Според § 1, т. 4 от ДР на ЗЗДискр. „действия за защита от дискриминация“ са подаване на жалба или сигнал, предявяване на иск или свидетелстване в производство за защита от дискриминация. По преписката е безспорно, че жалбоподателката е инициала производство за защита от дискриминация с жалба №44-00-1984/30.05.2011 г., за образуването на което ответната страна Д.

И. е информирана с писмо изх. № 16-00-18/05.07.2011 г. От констативен протокол на л. 2146 се установява, а и не се спори по делото, че С. е посетила БИМ на 12.07.2011 г., когато е била спряна на входа на БИМ от дежурен служител. Установява се още, че по-късно е била допусната до сградата в съответствие с правилата, обективирани в заповед № А-337/30.12.2008 г.

Съпоставяйки датата на депозиране на жалбата в КЗД – 30.05.2011 г., и датата на прекратяване на договора – 04.05.2011 г., съдът констатира, че спрямо С. не е налице нито неблагоприятно третиране, нито че същото е последвало от подаването на жалбата за сезиране на КЗД. Прекратяването на правоотношението ѝ с БИМ не е проява на преследване, доколкото са налице обективни предпоставки за осъществяването му – придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В този смисъл за органът по назначаването е налице субективно право да отправи едномесечно предизвестие към служителя, когато същият е придобил право на пенсия по смисъла на Кодекса за социално осигуряване. Поради това, настоящата съдебна инстанция установява, че и.д. председател на БИМ не е допуснал осъществяване на нарушение на разпоредбата § 1, т. 3 от ЗЗДикр., а именно не е осъществил по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че ще предприеме действие за защита от дискриминация /„преследване”/, чрез инициране на административно производство пред КЗД.

Поради прекратяване на служебното правоотношение на С. с БИМ, считано от 04.05.2011 г., същата попада в категорията „външни лица” съгласно Заповед № А – 377/30.12.2008 г., в чиято т. 1, раздел II изрично е посочено, че достъпът на външни лица в сградата на БИМ се разрешава след издаване на временен пропуск от охраната по образец. Заповедта е издадена три години преди придобиване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, с чието съдържание жалбоподателката е запозната. По делото са приложени протоколи от 12.07.2011 г., удостоверяващи явяването на С. в БИМ за получаване на заповед за прекратяване на служебното ѝ правоотношение и приложения към нея. Същата претендира прилагането на правилата в раздел I „за служителите” от Заповед № А – 377/30.12.2008 г. при наличие на прекратено правоотношение. В този смисъл оплакванията за неправомерното недопускане в сградата на органа по назначаване следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

На следващо място, съдът съобрази, че „тормоз“, като самостоятелен вид дискриминация, съгласно разпоредбата на чл. 5 във връзка с § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗЗДискр., е законово дефиниран, а именно – всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

С разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. се забранява императивно всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа

принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 от закона.

При всички случаи, санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези, като неравното третиране според нормата на § 1, т. 7 от ДР от ЗЗДискр. е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

За да е налице проява на дискриминация, е необходимо да са осъществени всички елементи на посочените разпоредби, съответно за да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство следва да е установено различно третиране на лицето, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл. 4 от ЗЗДискр., в случая – "лично положение". Следователно на първо място, следва да бъде установен защитен признак за лицето, причинна връзка между спорното третиране и съответния защитен признак, като е достатъчно да се установи, че този признак съставлява основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране. В случая, в жалбата и развилото се производство пред КЗД не са посочени факти, които да дадат основание за определяне на съдържанието на признака "лично положение". Съдебната практика многократно е посочвала, че за разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човешкия индивид, защитения признак "лично положение" няма еднозначно прието обективно съдържание. Затова се налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, позволяващ да бъде прилаган еднакво и който отчита всестранния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация.

В настоящия случай жалбоподателката С. пред КЗД не е посочила факти за белези, свързани с личното ѝ положение, които да са довели до твърдяното дискриминационно поведение, свързано според нея с осъществяване на правото ѝ на труд. Нито един белег на личността на С. не е посочен, за да бъде установено съдържанието на признака "лично положение", съответно наличието на причинна връзка между твърдяното дискриминационно поведение и защитения признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Съставът на КЗД също не е посочил в решението си конкретен белег на личността на С.. Вместо това Комисията е цитирала част от решение № 14/10.11.2011 г. по к.д. №

14/1992 г. на КС и е свързала признака „лично положение“ с правото на труд. В тази връзка е прието, че трудовото (служебното) правоотношение, като факт от обективната действителност влиза в обхвата на признака „лично положение“ позовавайки се на решение № 3416/16.03.2010 г. по адм. д. № 15534/2009 г. на ВАС. Този извод и тази привръзка са неоснователни. Преди всичко следва да бъде посочено, че служебното правоотношение е било прекратено със заповед № 8 от 26.04.2011 г., като считано от 04.05.2011 г. служебно правоотношение между Л. С. и БИМ не съществува. Ефектът на заповед за прекратяване на служебно правоотношение настъпва веднага, или в посочения в същата момент, без значение евентуалното оспорване на заповедта. В този смисъл правото на труд, като част от признака „лично положение“ към датата, когато се твърди, че е била извършена дискриминацията (юли – август 2011г.) не е съществувало, доколкото и оспорването на заповед № 8 от 26.04.2011 г. е било неуспешно. Неоснователно е позоваването на решение № 3416/16.03.2010 г. по адм. д. № 15534/2009 г. на ВАС, доколкото в последното се обсъжда валидно и действащо трудово правоотношение. Извън което, настоящият съдебен състав не споделя становището, че правото на труд (служебното правоотношение) е белег, при това отличителен на личността на Л. С..

При липсата на посочен и установен конкретен, присъщ, иманентен белег на личността на жалбоподателката, който да я отличава от останалите служители в БИМ или други лица в сходно положение по повод твърдяното поведение, който да изпълва съдържанието на признака "лично положение" не може да се установи неравно третиране. В случая липсват доказателства и установявания Д. И. да е извършил дискриминация по признак "лично положение" под формата на тормоз спрямо Л. С..

Най-последно в оспореното решение на Комисията въобще не е уточнено Л. С. в какво качество е била разглеждана – като държавен служител или като служител с прекратено служебно правоотношение, поради придобиване на право на пенсия. Последното съдът намира за съществен пропуск, предвид гореизложените съображения, а и с оглед претенцията за разпространението на снимката на С.. Доколкото спорният момент с предоставянето на снимката на охраната с цел недопускане в сградата на БИМ е осъществен след прекратяването на служебно правоотношение между Л. С. с БИМ считано от 04.05.2011 г. съгласно заповед № 8 от 26.04.2011 г., то настоящият съдебен състав намира, че деянието нарушава други законови разпоредби, но не представлява форма на дискриминация с цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда.

Предвид липсата на съставомерно деяние по чл. 4 и чл. 5 от ЗЗДискр. то неоснователно е и налагането на санкцията по чл. 78 от ЗЗДискр. Тук следва да бъде отбелязано, че разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗДискр. препраща към ЗАНН за неуредените случаи по повод производството по административното наказване за нарушения по глава V, раздел II от ЗЗДискр.

Според решение № 431/29.04.2021 г. нарушението е било извършено м. юли – август 2011 г., като не се сочи конкретна дата. Такава се извлича от мотивите към решението, като съдът приема, че датата е 17.07.2011 г. Административно-наказателната отговорност на Д. И. е ангажирана на 29.04.2021 г., т.е. близо 10 години след твърдяното осъществяване на дискриминацията. Съгласно правилата по чл. 34 от ЗАНН във вр. с чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и т. 2 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС, срокът на абсолютната давност за административно-наказателно преследване е изтекъл, поради което решение № 431/29.04.2021 г. и в частта по пункт четвърти е незаконосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, второ отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. С. И., решение № 431/29.04.2021г. на заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 168/2011г., в частта, в която установява по отношение на Л. К. С. от [населено място], че ответната страна Д. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. е осъществила дискриминация под формата на „преследване“ смисъла на с § 1, т.3 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр; установява по отношение на Л. К. С. от [населено място], че ответната страна Д. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. е осъществила дискриминация по смисъла на §1, т. 1 от ЗЗДискр. „тормоз“ във връзка чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично положение“ чрез разпространение на снимка на Л. К. С. с цел разпознаване и недопускането ѝ до Български институт по метрология в периода юли - август 2011г.; налага на основание чл.78. ал.1 от ЗЗДискр. на Д. С. И. - изпълняваща длъжността председател на Български институт по метрология и орган по назначаване до 05.02.2014 г. глоба в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева за това, че е осъществила дискриминация по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл.5 от ЗЗДискр. по признак „лично положение“ и дискриминация под формата на преследване по смисъла на § 1, т.3 от ДР на ЗЗДискр. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: